
Chương 2

Tuyển nhắc điện thoại để trên bàn người thư ký và bấm số. Văn phòng Quang cũng gần đây, rủ hẳn đi ăn trưa để bàn chuyện công việc luôn cho tiện:

- Cho tôi gặp luật sư Quang!

Đầu dây bên kia người receptionist của Quang trả lời bằng tiếng Anh yêu cầu chàng chờ máy. Tuyển chửi thề trong bụng. Làm ăn với Việt Nam không mà cũng bày đặt! Cứ làm như văn phòng luật sư Mỹ trên Beverly Hills! Tiếng Quang cấm cản nhắc máy:

- Ai đó?

- Bồ mày đây chứ còn ai! Ra tiệm phở Tây Sơn ăn trưa với tao. Có chuyện làm ăn lớn cần bàn với mày!

Tuyển rời khỏi văn phòng Lệ và lái xe xuống thêm 2 blocks đường phía dưới tới tiệm phở Tây Sơn. Con đường Bolsa này mọc thêm bao nhiêu tiệm phở, bao nhiêu tiệm ăn Việt Nam chàng không thể nhớ xuể. Nhưng tiệm phở này cả Quang và chàng thường hay ăn. Nhớ lại mùi phở gánh ngày xưa tại Hà Nội, ngày cả hai còn nhỏ xíu thèm thưỡng từng cọng phở, từng húp nước dùng béo ngậy.

Tiệm phở buổi trưa dù ngày thường cũng đầy người. Bên ngoài lại còn cả chục các ông thầy bàn ngồi trên những băng ghế dài ồn ào bàn chuyện thời sự. Hai ông già tóc đã bạc gần hết đang mặt đỏ tía tai đứng dậy hoa chân múa tay cãi âm ỉ. Tuyển mím cười. Chàng tránh xa hai người thầy bàn hăng máu và mở cửa vào tiệm phở ngồi chờ Quang. Cảnh tượng những người ăn không ngồi rồi tụ tập trước tiệm phở để bàn cãi mọi chuyện đã làm chàng quen mắt dần và không còn khó chịu như trước. Nhưng sự ngộ nghĩnh của danh từ "thầy bàn" luôn luôn làm chàng phải chú ý đến họ và bắt đầu thấy vui vui mỗi lần đến đây. Đôi khi Tuyển gặp được những người quen biết hàng 30 năm trước tại Sài Gòn. Những người đàn ông lớn tuổi, một thời năm xưa hét ra lửa hay ít nhất cũng có chức vụ lớn của miền Nam sang đây sống nhờ con cái hay ăn welfare của chính phủ, chỉ còn thú vui duy nhất là tụ tập trước các tiệm phở đồng người

hay trong các shopping mall trên đường Bolsa để bàn chuyện thế sự. Họ được gọi là những ông "thầy bàn" vì mỗi người cặp kè một tờ báo Việt hay Mỹ mỗi sáng mở ra đọc và bắt đầu bàn chuyện. Những cảnh cãi vã xảy ra thường xuyên, đôi khi lại còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh nhau chảy máu vỡ đầu phải gọi ambulance đưa vào nhà thương! Tuyển thấy cảnh các ông thầy bàn mỗi tuần đủ 7 ngày ra đây tụ họp khô hài một cách đáng thương nhưng chàng hiểu được tâm trạng họ. Cuộc đời còn gì nữa! Chàng lắc đầu tự nghĩ. Mình ở hoàn cảnh họ có thể cũng thế mà thôi!

Nhưng Tuyển biết chắc trong tâm chàng sẽ không bao giờ như vậy. Đời còn quá nhiều thú vui chưa tận hưởng, còn bao nhiêu cơ hội để làm giàu thêm. Chàng đã kiếm đủ tiền để gọi là người giàu có chưa nhỉ? Ở trong xã hội của Hoa Kỳ này, có bao nhiêu tài sản mới gọi là giàu đủ? Chàng nghĩ đến Quang, người bạn coi hưởng thụ là lẽ sống trên đời. Quang đã định nghĩa về danh từ triệu phú cho chàng. Triệu phú không phải là người kiếm ra được một triệu. Cũng không phải là người để dành được một triệu. Triệu phú là người tiêu ra một triệu! Quang cười lớn khi nói với chàng câu đó. Như tao đây! Tao chưa bao giờ kiếm được bạc triệu, càng không thể để dành được số tiền như vậy. Nhưng tao đã tiêu ra bạc triệu và tiếp tục tiêu tiền triệu!

Dĩ nhiên! Tuyển trả lời bạn. Vì mày tiêu tiền của người khác! Có lẽ không ai hưởng thụ cuộc đời một cách dễ dàng, vui vẻ và không chút thắc mắc như Quang. Chàng đã thán phục và thèm thưỡng nếp sống của Quang từ bao nhiêu năm trước ở Việt Nam. Là con của một ông giám đốc ngân hàng tại Sài Gòn, ngay khi còn là sinh viên trường Luật, Quang đã lợi dụng chức vụ của người cha để làm áp-phe và kiếm tiền như nước. Thực sự Tuyển nghĩ, cả hai bố con đã toa rập để làm giàu với những vụ làm ăn mờ ám. Một cách kiếm tiền dễ dàng nhất của Quang lúc đó là ăn tiền của những công ty xây cất đấu thầu với quân đội Hoa Kỳ, cấp cho họ những letter of credit chứng thực

các công ty này có vốn liếng đủ để đấu thầu cho những dự án xây cất của Hoa Kỳ lúc đó đang đổ tiền như nước vào miền Nam trong những năm của thập niên 60's. Quang liên lạc với các công ty đấu thầu, thu tiền và bố Quang với chức vụ giám đốc ngân hàng ký những giấy tờ ma chứng nhận cho các công ty này vay những số tiền khổng lồ để làm ăn. Ngoài ra Quang còn đứng tên để nhập cảng xe gắn máy vào Việt Nam. Bố Quang với những liên lạc rộng lớn trong chính quyền miền Nam đã chạy chọt, rút lót để Quang lấy được môn bài nhập cảng. Có môn bài nhập cảng xe gắn máy Honda, Suzuki, Yamaha...lúc đó như có nhà máy in ra tiền vì dân chúng đổ xô mua xe gắn máy Nhật Bản bán không xuể. Quang kiếm tiền như nước và chỉ là một sinh viên Luật, hẳn đã lái những chiếc Peugeot 404 bóng lộn hay chiếc Mustang mui trần đậu trên con đường Duy Tân của trường Luật để mọi người lác mắt.

Tuyển chỉ là một sinh viên Luật khoa nghèo lúc đó nhưng là bạn tù thưở nhỏ với Quang, chàng đã đi theo để ăn chơi ké. Và những ăn chơi của Quang đã làm Tuyển thèm thưỡng và thán phục sát đất. Quang có một căn gác ngay trên đường Lê Lợi làm garconnière. Căn phòng gắn máy lạnh chạy rì rì ngày đêm, trang hoàng lộng lẫy với chiếc giường vĩ đại tân kỳ cần đồ đồng bóng loáng mua từ Hồng Kông mang sang. Chiếc giường bấm nút điện ngả lên ngả xuống, nệm dày như lút xuống với các gương bao quanh, gương gắn trên trần là niềm hãnh diện của Quang. Và Tuyển đã nhiều lần được hưởng đời khi cùng Quang đi ăn chơi tại các vũ trường, đưa vũ nữ về ngủ đêm tại garconnière, hôm sau lái xe ra Cáp tằm biển ở bãi Dứa và tiếp tục party mấy ngày liền tại căn nhà trên núi nhìn ra biển của bố Quang mua để nghỉ mát cuối tuần. Những ăn chơi của Quang không vì thế làm suy giảm sự học hành. Quang năm nào cũng đậu ở trường Luật và ra tập sự luật sư tại văn phòng của một luật sư nổi tiếng bạn của ông bố. Chạy được giấy miễn dịch vĩnh viễn, Quang không hề phải lo sợ về chuyện phải nhập ngũ và tiếp tục ăn

chơi cho đến ngày miền Nam sụp đổ. Sang Hoa Kỳ từ tháng 4 năm 75, Quang học lại về Luật và trở thành một trong những luật sư Việt Nam hành nghề đầu tiên tại Cali.

Tuyển nhìn ra cửa. Quang bước vào tay xách chiếc cặp da. Chàng nhìn bạn thán phục. Quang trông phải trẻ hơn chàng cả mười tuổi dù hai người bằng tuổi nhau. Da mặt Quang không vết nhăn nhờ đi căng da mặt hai lần. Tóc không một sợi bạc và nhuộm màu hơi hung. Và lần đầu tiên chàng để ý đến trái tai bên phải của Quang. Tuyển bật cười thành tiếng. Thằng quý! Một hạt kim cương nhỏ được xỏ dính trên trái tai Quang như kiểu trang sức thời thượng của đàn ông Mỹ bây giờ! Ở xứ nào theo xứ đó, thời nào theo thời đó, Quang đã từng tuyên bố với bạn. Tao ăn chơi bây giờ phải theo kiểu bọn triệu phú Mỹ, đâu thể cứ như Mít Việt mình mãi được!

Quang bắt tay bạn và gọi đồ ăn. Chàng hỏi ngay:

- Có chuyện gì làm ăn lớn há mày?

- Ăn đi! Chút nữa nói chuyện!

- Lệ đâu? Máy tuần nay tao không thấy bà ấy đâu cả.

Tuyển khò lấp:

- Ổi! Lệ dạo này cũng bận nhiều. Vợ chồng tao nhiều khi tối mịt mới thấy mặt nhau. Cả hai văn phòng trên Los và dưới này đều nhiều việc cả!

Quang nhìn bạn ngẩn ngừ:

- Mày coi chừng! Làm việc nhiều quá không tốt! Bắt chước tao này! Tao có bị stress bao giờ đâu!

Tuyển không nói. Chàng cúi xuống ăn hết tô phở. Quang ăn cũng đã gần xong. Tuyển nhìn quanh. Các bàn bên cạnh đã ra về và tiệm phở bắt đầu vắng người. Chàng nhỏ giọng:

- Tao có mỗi đầu tư này rất lớn. Cần một luật sư để lo chuyện giấy tờ. Dĩ nhiên phải kín đáo và mày là thằng luật sư duy nhất ở đây tao tin được.

Quang ngừng đầu nhìn bạn. Chàng chỉ hỏi giản dị:

- Chuyện gì?

Tuyển ngập ngừng:

- Tao không thể cho mày biết hết bây giờ được. Chỉ những điểm chính

thôi. Mày OK tao mới nói thêm. Dĩ nhiên dù làm hay không, chuyện này chỉ mày với tao biết.

Quang gật đầu. Tuyển nói tiếp:

- Những người này cần đầu tư từ 100 đến 120 triệu Mỹ Kim. Họ muốn thiết lập một hệ thống công ty ở Hoa Kỳ, công ty này trực thuộc công ty khác, công ty đứng đầu sau cùng phải ở ngoại quốc, vùng Caribbean như Cayman Islands hay Bahamas chẳng hạn.

- Để không ai biết họ là ai?

- Đúng! Công ty mặt tiền là công ty đầu tư ở Westminster này, trực thuộc một công ty khác ở San José. Công ty ở San José là subsidiary trực thuộc một công ty ở New York. Và sau cùng là công ty ở Cayman Islands! Chuyện giấy tờ dĩ nhiên mất công nên cần mày lo!

Quang ngẫm nghĩ một lúc. Chàng hỏi:

- Bao nhiêu?

- Tiền retainer của mày là một trăm ngàn một năm. Tiền billing theo giờ tính riêng!

Tuyển nhìn bạn. Làm sao Quang từ chối được món béo bở như vậy! Quang chỉ hỏi một câu:

- Tao nhận với điều kiện không dính líu gì đến ma túy!

Tuyển trả lời:

- Mày yên chí! Không có gì liên quan đến ma túy cả! Tất cả đều là chuyện làm ăn hợp pháp. Vấn đề chỉ là thành lập các công ty theo kiểu pyramid để không ai biết được những người đầu tư này là ai thôi.

Quang nhìn bạn:

- Tao muốn biết thêm một điều. Mày có thể từ chối nếu chưa phải lúc! Những người đầu tư này là dân gì?

Tuyển cười:

- Họ là người Việt! Như mày với tao vậy!